ఆటా కథల పోటీలో ప్రోత్సాహక బహుమతి పొందిన కథ

అభిశోవాణం

యస్. శ్రీదేవి

"కాలికి యీ కడియం యేమిటి?"

"చిన్నప్పుడు మా బామ్మ వేయించింది."

"ఎందుకు?"

"ఏమో!"

"పెద్దయాక యిప్పుడు కూడా ఎందుకు?"

"అది నీకేం అడ్డమొచ్చింది?"

నా కాలికి వుండే సన్నటి తీగలాంటి వెండి కడియాన్ని గురించి ఫ్రెండ్సు, కొలీగ్స్, నా భార్య, ఆఖరిగా నా పిల్లలు... ఎందరు అడిగారో! ఎవరికీ నేను కారణం చెప్పలేదు... నాకు తెలిసినా. అదొక అనుభవం కూడా కాదు, అనుభూతి- నా వొక్కడికే పరిపూర్ణంగా అనుభవంలోకి వచ్చిన అనుభూతి. ఆ కడియాన్ని వేయించిన వ్యక్తి నన్నింకా అంటిపెట్టుకునే వున్నట్టు అనిపిస్తుంది.

ఆ కడియాన్ని తీసెయ్యాలని కూడా నాకెప్పుడూ అనిపించలేదు. నేను వేసుకునే పాంటు, షర్టు... తిరిగే కారు- యిన్నిటిమధ్య నా నాగరీకతకి అదో మచ్చని ఎప్పుడూ అనిపించలేదు.

"మాంత్రికుడి ప్రాణాలు చిలకలో వున్నట్టు, మీ ప్రాణాలు గానీ యిందులో వున్నాయేమిటి పాపం?" అని తన కుతూహలాన్ని పరిహాసానికి పరివర్తించింది నా భార్య- విద్య.

"వెనుకటితరం వాళ్ళకి పిల్లల్ని కాపాడుకోవడం చాలా బాగా తెలుసుననే విషయానికి నిదర్శనం యీ కడియం"అనే ఒక చిన్న క్లూ వదిలిపెట్టి వూరుకున్నాను.

మొదట్లో నా చుట్టూ వున్న వారిలో పరిహాసాన్నీ తర్వాత కుతూహలాన్నీ కలిగించిన ఆ కడియం క్రమేపీ నా వ్యక్తిత్వంలో భాగంగా యిమిడిపోయింది. ఏ వ్యక్తీ మరో వ్యక్తికి సంపూర్ణంగా అర్థంకానట్టే- నాలోనూ ఎదుటివారికి అర్థమవని భాగం కొంత వున్నట్టే- ఆ అర్థంకాని భాగంలో వుపభాగంగా అది వుండిపోయింది. అదలా వుండిపోయాక వున్నట్టుండి దాని ప్రస్తావన మళ్ళీ వచ్చింది రాఘవరాజు కొడుకు మోహనచంద్ర వలన. రాఘవరాజు నా క్లోజుఫ్రెండు.

* * *

"మోహన్‌గాడు నువాక్రాన్ తాగేసాడు. హాస్పిటల్లో చేర్చాం. నువ్వు వెంటనే రా. స్టమక్ వాష్ చేస్తున్నారు డాక్టర్లు. కండిషన్ చాలా క్రిటికల్‌గా వుందట. "రాత్రి రెండుగంటల వేళ రాఘవరాజు దగ్గిర్నుంచీ ఫోనొచ్చింది. నా నిద్ర మత్తంతా ఎగిరిపోయింది. లేచి గబగబ డ్రెస్ మార్చుకుంటుంటే విద్య అంది-

"హాస్పిటల్లో చేర్చామంటున్నారు. చెయ్యాల్సిందేదో డాక్టర్లు చేస్తూనే వున్నారు. ఇంకా మీరెందుకు? ఉదయం వెళ్ళకూడదా?"అని

"ధైర్యం చెప్పడానికి. నువ్వూ వస్తావా?" అడిగాను.

"ఎలా? పిల్లల్నొదిలేసి?"

నేనింకేం తర్కించలేదు. సంకల్పం వుంటే ఏదైనా సాధ్యపడుతుంది. వద్దనుకుంటే సాకులు దొరుకుతాయి. నేను వెళ్ళాలనుకున్నాను. చీకటి నాకు అడ్డంకాదు. తను వద్దనుకుంది. పిల్లలూ, వాళ్ళ నిద్రా, రాత్రీ అన్నీ ఆటంకాలే.

* * *

నేను వెళ్ళేసరికి రాఘవరాజు ఆపరేషన్ థియేటరు ముందు విజిటర్స్ లాంజిలో వున్న ఒక కుర్చీలో రెండు చేతుల్లో ముఖం దాచుకుని కూర్చుని వున్నాడు. పక్కనే గచ్చుమీద కూర్చుని అతని వొళ్ళో చేతులుంచుకుని, వాటిలో ముఖం దాచుకుని శబ్దం నిగ్రహించుకుంటూ ఏడుస్తోంది అతని భార్య నీలమణి. ఆపరేషన్ థియేటరు ముందు ఎర్రటి బల్బు వెలుగుతోంది.

నా అడుగుల శబ్దం విని దిగ్గున తలెత్తి చూసారు యిద్దరూ. నీలమణి భర్తకి దూరం జరిగింది. రాఘవరాజు చప్పున లేచి నా దగ్గిరగా వచ్చి చెయ్యి అందుకున్నాడు.

"ఒక్క సంతానంతో సరిపెట్టుకుని ప్రాణాలన్నీ వాడిమీద నిలుపుకుంటే వాడిలా చేసాడు."

"ఎందుకింత పని చేసాడు? అసలేం జరిగింది?" అడిగాను. ఆ నిశ్శబ్దంలో నా గొంతు భీకరంగా వినిపించింది. ఇద్దరం కారిడార్లోకి నడిచి వచ్చి, అక్కడినుంచీ వెళ్ళి చెట్టుదగ్గిర నిలబడ్డాం.

"ఏమీ అనలేదురా! మా నాన్న నన్ను కొట్టిన దెబ్బల్లో మచ్చుకి ఒక్కటి కూడా వాడిని కొట్టలేదురా! నా శక్తికి కొంచెం మించినవే అయినా వాడు అడిగినవేవీ కాదనలేదు... ఎక్స్‌కర్షన్‌కి వెళ్తానన్నాడు. వద్దన్నాను. అంతే! ఈ పని చేసి కూర్చున్నాడు." చీకట్లో ఏడుస్తున్నట్టు తన గొంతు తెలుపుతోంది. చాలా భారంగా వుంది.

"ఎందుకు వద్దన్నావు? మామూలుగా అడిగాను.

"సరైన కేర్ తీసుకోరని."

"నీకలాంటి అనుమానం ఎందుకొచ్చింది?"

"ఇంతకుముందు రెండుమూడు సంఘటనలు అలాంటివి జరిగాయి. సరైన ఆర్గనైజేషన్ లేదు వీళ్ల స్కూల్లో. పిల్లలందర్నీ వూదరగొట్టి బయలుదేరదీసే ముందుండే వుత్సాహం తర్వాత చూపించరు. ఒకసారి ఓషన్‌పార్కుకి తీసుకెళ్ళి ఒకమ్మాయిని మర్చిపోయి వచ్చారు. సగందార్లో గానీ గుర్తించలేదు."

* * *

"కాలేశ్వరం సంగతి నీకు తెలిసినదేగా? ఇద్దరు పిల్లలూ టీచరూ గోదావర్లో మునిగిపోయారు. ఇప్పుడెళ్ళేది ముంబాయికి. నాకేమిటో అంత దూరం అలాంటి ప్లేస్‌కి మనం లేకుండా పంపించడం యిష్టం

> "ఏమీ అనలేదురా! మా నాన్న నన్ను కొట్టిన దెబ్బల్లో మచ్చుకి ఒక్కటి కూడా వాడిని కొట్టలేదురా! నా శక్తికి కొంచెం మించినవే అయినా వాడు అడిగినవేవీ కాదనలేదు... ఎక్స్‌కర్షన్‌కి వెళ్తానన్నాడు. వద్దన్నాను. అంతే! ఈ పని చేసి కూర్చున్నాడు."

లేకపోయింది."

"ఇవన్నీ వాడికి తెలీవా?"

"తెలిసినా టీచర్లు ఎగేస్తుంటే వీళ్ళేం చేస్తారు?"

నేను సుదీర్ఘంగా నిశ్వసించాను. మనిషికి వృత్తీప్రవృత్తీ అనేవి రెండుంటాయి. ప్రవృత్తిని అనుసరించి వృత్తి వుంటే ఆ వ్యక్తి మనిషిగానూ, కెరీర్ పరంగానూ కూడా సక్సెసౌతాడు. పిల్లల పట్ల ప్రేమగలవాడు టీచరౌతే మానవ సంబంధాలను మనసనే ప్రమిదలో వత్తిగావేసి వెలిగిస్తాడు. భూత దయగలవాడు డాక్టరౌతే ప్రజాసేవ చేస్తాడు. డబ్బూ సంపాదిస్తాడు గానీ అది సెకండరీ అవుతుంది. డబ్బు సంపాదన, మెటీరియలిజమే ప్రవృత్తిగా గలవాడు డాక్టరైనా, యింజనీరైనా, టీచరైనా ఒకటే. డాక్టరౌతే స్టార్ హాస్పిటల్ కట్టించడంలో వుండే చొరవ హిపోక్రైట్స్ వోత్ మీద వుండదు. ఇప్పటి స్కూల్స్‌లో పిల్లలు మేనేజిమెంటుకి డబ్బు సాధనాలుగా, ప్రచారమార్గాలుగా కనిపిస్తున్నారు. ఇప్పుడీ ఎక్స్‌కర్షన్లో స్కూలు బేనర్లు కట్టిన బస్‌లో ముంబై వీధుల్లో తిరగటం, ముఖ్యంగానే తద్వారా విజ్ఞానాన్నివ్వటంగానీ, తల్లిదండ్రుల యిష్టానిష్టాలని మన్నించమని చెప్పటం కాదు.

ఇద్దరం చీకట్లో చాలాసేపు నిలబడ్డాం. దూరంగా నీలమణి విద్య నాతో రాని లోటు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

ఆరు గంటల నిర్విరామ కృషి తర్వాత మోహనచంద్ర బతికి బైటపడ్డాడు. ఆ తర్వాత కొన్ని గంటలపాటు వాడు నిద్రపోకుండా కాపలా కాయడం మాకు ఆసిరా రావ్రతమైంది. నేనూ. రాఘవరాజూ. నీలమణీ వంతులు వేసుకుని వాడిని రెక్కలు పట్టుకుని కూర్చోబెట్టాము. తెల్లవారగానే విద్య వచ్చింది. కేరీ బేగ్స్ నిండా పళ్ళు, బ్రెడ్లు, బిస్కట్ పేకెట్స్ యింకా ఏవేవో తీసుకుని ఆర్భాటంగా వచ్చి, కొద్దిసేపుండి- పిల్లల్ని స్కూలుకి తయారు చెయ్యాలని వెళ్ళిపోయింది. నా గుండెలోని ఏదో ఒక తంత్రి తెగినట్టు మూగపోయాను. ఆ మూగతనం ఒక నిస్సహాయతలా స్వామరించింది. అదొక డొల్లతనం. దాని చుట్టూ నేను నా వ్యక్తిత్వాన్ని నిర్మించుకున్నాను. అది విస్తరిస్తోంది. విస్తరించి విస్తరించి, నేనంటూ ఏమీ మిగలకుండా చేస్తుందని భయమేసింది. ఒకరి ప్రాధమ్యాలు మరొకరికేమీ కాకపోవటంలోని బాధ యిది.

వారానికి డిశ్చార్జి చేసారు మోహనచంద్రని.

"ఎందుకురా, అలా చేసావు?" అడిగాను వాడి అంతరంగం తెలుసుకోవాలని.

అన్ని వేళలూ మనవికాదు. సమయానికి తండ్రి చూసాడు గాబట్టి వీడిలా యీరోజుని నాతో యిలా మాట్లాడగలుగుతున్నాడు. లేకపోతే? ఒకసారి యిలాంటి ప్రయత్నం చేసినవాడు మళ్ళీ మళ్ళీ చెయ్యడనే నమ్మకం ఏమిటి? వాడి మనసులోని ఆ కోరికని సమూలంగా పెరికి వెయ్యాలనుకున్నాను. అదొక్కటే కాదు, జీవితంలోని అతి ముఖ్యమైన వ్యక్తి ప్రాధమ్యాలని గానీ, బ్రతుకు విలువని గానీ యింకదేన్నీ గానీ పట్టించుకోకుండా బతికేస్తున్న యిప్పటి జీవనశైలితో పోరాటం చెయ్యాలని కూడా అనిపించింది అంతగా వూండ్ చేసింది విద్య ప్రవర్తన.

నేనలా అడగ్గానే మోహనచంద్ర నేల చూపులు చూసాడు. వాడి దృష్టి- షూ, సాక్స్ లేని నా కాలు, దానికున్న కడియం చేత ఆకర్షించబడ్డాయి.

"కాలికి... అదేంటంకుల్?" చప్పుని అడిగాడు తన సంకోచం మర్చిపోయి.

"చెప్తాను. ఎవరికీ యింతదాకా చెప్పలేదు గానీ నీకు మాత్రం తప్పక చెప్పాల్సిన విషయం. మరైతే ముందు

రచయిత పరిచయం

పూర్తిపేరు: సోమంచి శ్రీదేవి

జననం: 1992 జూలై 16న

ప్రస్తుత నివాసం: వరంగల్‌లో.

భర్త: సోమంచి విష్ణుమూర్తి, ఇరిగేషన్ డిపార్ట్‌మెంట్, ఇద్దరు పిల్లలు

రచనలకు ప్రేరణ: సామాజికాంశాలు, కుటుంబ సభ్యుల ప్రేరణ

దాదాపు 150 కథలు వివిధ పత్రికల్లో ప్రచురితమయ్యాయి. కథకు 2004 జూలైలో 'రచన' పురస్కారం లభించింది. అనేక కథలు వివిధ పత్రికల్లో ప్రచురితమయ్యాయి. 2000, 2003లో స్వాతి పత్రికలో కథలు ప్రచురితమయ్యాయి. వృత్తి సబ్-పోస్ట్‌మాస్టర్, ప్రవృత్తి రచన. ఇష్టమైనది పుస్తక పఠనం. పోటీల్లో పాల్గొనడానికి కథ రాయడం ఇదే తొలిసారి.

అడ్రస్

సోమంచి శ్రీదేవి

సబ్ పోస్టు మాస్టర్,

విద్యారణ్యపురి, వరంగల్ -506009

నేనడిగిన దానికి చెప్పు" అన్నాను.

"ఎక్స్‌కర్షన్‌కి వెళ్తానంటే నాన్న వద్దన్నారు."

"ఎందుకు? నువ్వేది అడిగినా నాన్నొప్పుకోడా?"

తండ్రిని గురించి అలా అన్నందుకు వాడికి బాధ కలిగినట్టుంది వెంటనే తలడ్డంగా వూపాడు.

"పోనీ అలా ఎన్నిసార్లు వద్దన్నాడు?"

"కూల్‌డ్రింక్సు, చాకెట్సూ ముట్టుకోనివ్వరు."

"ఎందుకు?"

"నాకు యిస్నోఫీలియా కదా?"

"ఇంకా?"

"ఫ్రెండ్సుతో పిక్చర్స్‌కీ, పిక్నిక్స్‌కీ వద్దంటారు."

"మరి?"

"క్లాసంతా ఎక్స్‌కర్షన్‌కి వెళ్తున్నప్పుడు నన్నొక్కడినీ వద్దంటే ఎలా అంకుల్?"

చిన్న పిల్లలకి చాలా పెద్దపెద్ద సమస్యలుంటాయి. ముఖ్యంగా వాళ్ళు అప్పుడప్పుడే బైటి ప్రపంచంలో అడుగు పెడ్తారు. అందర్తోటీ పోటీపడ్తూ వుంటారు. అన్నిట్లోనూ వంతుపోతారు. వాళ్ళ యీ పోటీతత్వానికి అడ్డుకట్టవేసే తల్లిదండ్రులు వాళ్ళకి చాలా పెద్ద సమస్య.

దీనంగా ముఖంపెట్టి అడిగాడు. చిన్న పిల్లలకి చాలా పెద్దపెద్ద సమస్యలుంటాయి. ముఖ్యంగా వాళ్ళు అప్పుడప్పుడే బైటి ప్రపంచంలో అడుగుపెడ్తారు. అందర్తోటీ పోటీపడ్తూ వుంటారు. అన్నిట్లోనూ వంతుపోతారు. వాళ్ళ యీ పోటీతత్వానికి అడ్డుకట్టవేసే తల్లిదండ్రులు వాళ్ళకి చాలా పెద్ద సమస్య.

"ఎందుకొద్దన్నాడు?" అడిగాను. "డబ్బు ఖర్చనా?"

"ఊహు. ఆ డబ్బులు పెట్టి మ్యూజిక్ సిస్టమ్ కొనిస్తానన్నారు."

"..."

"మా స్కూల్లో ఆర్గనైజేషన్ బావుండదట."

"..."

"ఏదో జరుగుతుందని భయం."

"..."

"జరిగేదెలాగైనా జరుగుతుంది. నేను వెళ్ళినా వెళ్ళకపోయినా."

నేను వాడి ముఖంలోకి చూసాను. అమాయకమైన పసి వదనం! ప్రపంచంలో చెడు వుందీ అంటే దానికి తనొక్కడూ మినహాయింపు అనుకునే అనుభవ రాహిత్యమైన వయసు.

"అలా ఎందుకనుకోవాలి? నాన్నకి యిష్టంలేదని మానెయ్యొచ్చుగా?" అడిగాను.

"ఫ్రెండ్సు నవ్వుతారు."

పిల్లలు బైటి ప్రపంచంలోకి శలభాల్లా ఆకర్షింపబడుతున్నారు. చదువుకున్నా పేరెంట్సు వాళ్ళ వయసుకి మించిన విషయాలని బోధపర్చలేక- అలాగని వాళ్ళని మూర్ఖంగా శాశించలేక- శాశించినా వింటారన్న నమ్మకం లేక నిస్సహాయంగా వదిలేస్తున్నారు.

ఒక రిక్షాపుల్లర్, ఫేమిలీ ప్లానింగ్ తెలీని అన్యమతస్థులు, ఎంతో అపురూపంగా జీవితపు విలువల్తో పెరిగిన రాఘవరాజు లాంటివాళ్ళు తమ పిల్లల్ని ఒకేచోట చదివిస్తున్నారు. ఈ చదివించడం రైళ్ళలో థర్డ్‌క్లాస్ కంపార్ట్‌మెంటు తీసెయ్యడం లాంటిది. సెకండ్ క్లాస్ పాసెంజరు ఫస్టుక్లాసుకి ఎగబాకలేడు. థర్డ్‌క్లాస్ వాడికి సెకండ్ క్లాస్ తప్ప మరో ఆల్టర్నేటివ్ లేదు. లేబర్ కల్చర్ దాడికి మిడిల్ క్లాస్ కల్చర్ ధ్వంసమౌతోంది. ఫస్టుక్లాసు

(మిగతా 12వ పేజీలో)

([illegible] పేజీ తరువాయి)

[illegible] పిల్లల్ని [illegible] ఉంటారు.

[illegible] ఫ్రెండ్సు [illegible] ప్రాణంకన్నా ప్రిస్టేజి [illegible] ప్రిస్టేజి!

[illegible] గురించి చెప్పాను. "నాకు యీత [illegible] ఫ్రెండ్సు టీజ్ చేస్తుంటే కాలువలో [illegible] ప్రాణాలు పోవడానికి సరిగ్గా క్షణమో, [illegible] వుండగా ఎవరో వచ్చి నన్ను బైటప [illegible] మెంకటేశ్వరుడే ఆ వ్యక్తి రూపాన వచ్చి [illegible] మా బామ్మ. ఆయన పేరిట యీ [illegible] వేయించింది. చనిపోయేదాకా రెండో [illegible] మానేస్తానని మొక్కుకుంది.

"మీరు నమ్మారా?"

"నాకోసం మా బామ్మ పడిన తపనని నమ్మాను."

వాడు ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"తర్వాత నేనెప్పుడూ యీత మాటెత్తలేదు. నీళ్ళని చూడగానే ఆవిడ పదేళ్ళపాటు అర్ధాకలితో వుండటం గుర్తొస్తుంది."

"మీరు ప్రయత్నించి వుంటే గొప్ప యీతగాడ యేవారేమో!"

"ప్రయత్నించినంత మాత్రాన ప్రతీదీ వస్తుందని నేను నమ్మను. ప్రతి వ్యక్తికీ యిన్హరెంటుగా కొంత బార్న్ స్కిల్ వుంటుంది. అది ఆసక్తి రూపంలో బైట పడుతుంది. అప్పుడే మన కృషి ఫలిస్తుంది. ఐతే ఒక్క విషయం చెప్పగలను. రేపెప్పుడేనా ఏదేనా విపత్కర పరిస్థితి ఎదురై ఏ నడి సముద్రంలోనో చిక్కుకుపోతే ఆ కడియం ద్వారా నాకు దేవుడి అండ వుందనే ధైర్యంతో యీత రాకపోయినా కాళ్ళూచేతులు కదిపి ఎలాగో ఒకలా బ్రతికే ప్రయత్నం చేస్తాను. ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయేవాడు గడ్డిపోచని పట్టుకుని అదే తనని వడ్డుకి లాక్కెళ్తోందనుకుంటూ యీదుకెళ్ళినట్టు."

"మీరు గమ్మత్తుగా మాట్లాడుతున్నారు."

నేను కొద్దిసేపు వూరుకుని అడిగాను. "కాళేశ్వరంలో చనిపోయిన పిల్లలు మీకు తెలుసా?"

వాడు తలూపాడు.

"ఇప్పుడు గానీ బ్రతికుంటే నీ అంత అయేవారు. నీ పక్క బెంచీలో కూర్చుని నీతో మాట్లాడుతుండేవా రేమో!"

"కావచ్చునంకుల్."

"నువ్వెప్పుడేనా అలా ఆలోచించావా?"

"లేదు."

"నీ ఫ్రెండ్స్?"

"వుహు."

"మీకసలు వాళ్ళెప్పుడేనా గుర్తొస్తారా?"

"లేదంకుల్."

"కానీ వాళ్ళ పేరెంట్సు వాళ్ళని తలుచుకుని రోజూ ఏడుస్తూ వుంటారు. వాళ్ళ డేటాఫ్ బర్త్, డేటాఫ్ డెత్ అన్నీ గుర్తే వాళ్ళకి మీ అమ్మ ఆఫీసుకి కార్లో వెళ్తుంది. బెల్లుకొడితే ఎటెండరొచ్చి నిలబడ్తారు. ఇంట్లో మార్బుల్ ఫ్లోరింగే అయినా సోఫాల్లో తప్పించి కింద కూర్చోరు మీరు. నువ్వు హాస్పిటల్లో చేరినరోజు ఎక్కడ కూర్చుందో తెలుసా? కారిడార్లో గచ్చుమీద కూర్చుని ఏడ్చింది."

తల్లి నేలమీద కూర్చుని ఏడవటమనేది వాడు వూహిం చని విషయం. వాడు బ్రేకయ్యాడు. ఎక్కడో ఆలోచన అనేది మొదలైంది.

★ ★ ★

విద్య ఫ్రెండు పెళ్ళి చెన్నైలో.

"వెళ్దాం"అంది వుత్సాహంగా. అందులో వద్దనడానికి నాకేం కనిపించలేదు.

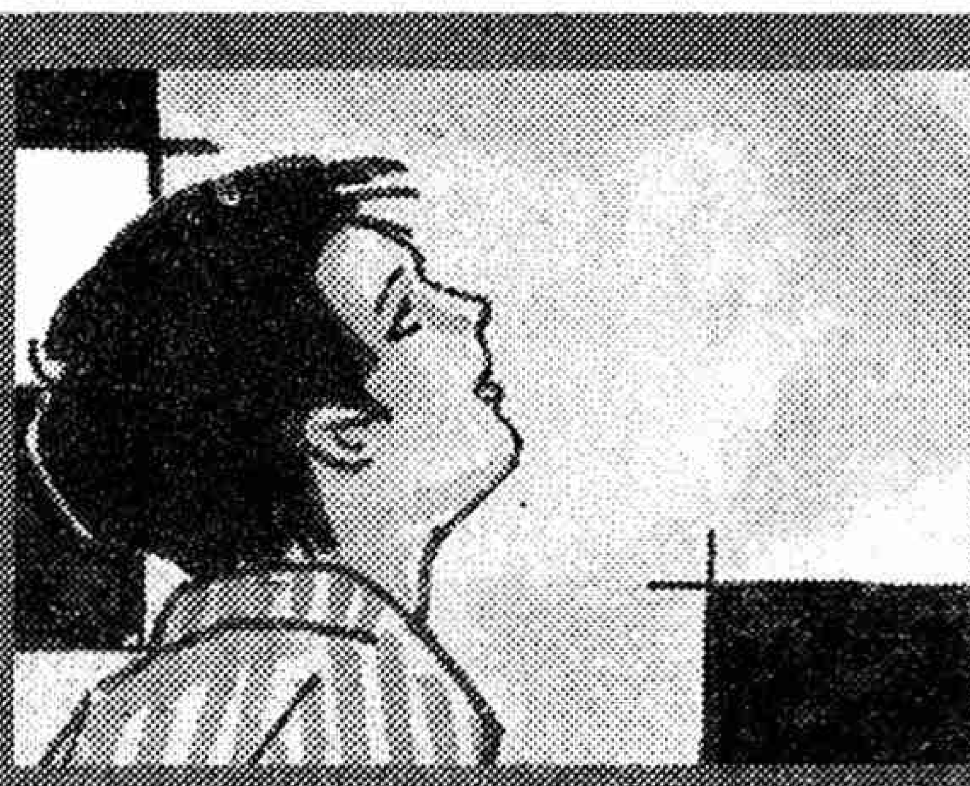

"మేం వాడిని ప్రాణంకన్నా ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నాం అన్నయ్యగారూ! కానీ వాడికా విషయం తెలిసేదెలా? అర్ధమయేదెలా? మేమిలా ఆఫీసులకి వెళ్ళి సంపాదించినది అనుభవించడం మాత్రమే తన బాధ్యత అనుకుంటున్నాడు. ఆ అనుభవించడం కూడా పూర్తిగా తన వ్యక్తిగతమనుకుంటున్నాడు.

ఫ్రెండ్సు, పార్టీలు, అంత్యాక్షరీలు, హడావిడీ... వీట న్నిటి మధ్యలో విద్యలో ఓ కొత్త పార్శ్వాన్ని చూసాను. నా ప్రాణ స్నేహితుడి కష్టంలో డిటాచ్‌డ్‌గా వుండిపో యిన విద్య- స్నేహితురాలి పెళ్ళివేడుకల్లోనూ, కోలాహ లంలోనూ అంతర్భాగంగా కలిసిపోయింది. తను రాఘ వరాజు విషయంలో స్పందించాలని ఆశించడం నా తప్పా లేక సంతోషానికేగానీ కష్టాలకి స్పందించలేకపో వటం ఆమె లోపమా? అనేది అర్థమవలేదు.

పెళ్ళైంది. తిరిగొచ్చేసాము. ఆ సమయానికి రాఘవ రాజు, నీలమణి కొడుకుతో తిరుపతి వెళ్ళారట. కాలినడ కని దర్శనం చేసుకుని వచ్చారు.

మోహనచంద్రలో స్పష్టమైన మార్పుని చూసాను. తల్లిదండ్రుల్తో అనుబంధాన్ని పెంచుకుంటున్నాడు.

"మేం వాడిని ప్రాణంకన్నా ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నాం అన్నయ్యగారూ! కానీ వాడికా విషయం తెలిసేదెలా? అర్ధమయేదెలా? మేమిలా ఆఫీసులకి వెళ్ళి సంపాదించి నది అనుభవించడం మాత్రమే తన బాధ్యత అనుకుం టున్నాడు. ఆ అనుభవించడం కూడా పూర్తిగా తన వ్యక్తి గతమనుకుంటున్నాడు. వాడి పరిధి చాలా చిన్నదిగా వుంది. అందులోకి మేంకూడా చొరబడే ప్రయత్నం చేస్తున్నాం"అంది నీలమణి.

"రాఘవరాజుగారి కొడుకలా ఎందుకు చేసాడు?"అని అడిగింది విద్య చాలా రోజుల తర్వాత గుర్తొచ్చి...ఎందుకో.

"మనకి పిల్లల్ని పెంచటం సరిగ్గా రావట్లేదనిపిస్తోంది. పెద్దవాడికి ఎప్పుడూ టీవీ, కంప్యూటరు. ఆ రెండూ ఒక్కక్షణం కూడా వదలడు. చిన్న వాడికి క్రికెట్ తప్ప యింకేదీ అక్కర్లేదు. ఎలా వీళ్ళు పైకొచ్చేది? కోప్పడదా మంటే యిదో భయం"అంది దిగులుగా.

రాఘవరాజు సమస్య కనీసం యిప్పటికేనా తనని కది ల్చినందుకు సంతోషం కలిగింది.

"మీరోసారి అన్నారు గుర్తుందా? అప్పటి వాళ్ళకి పిల్లల్ని కాపాడుకోవటం బాగా వచ్చునని... అది నిజం. ఇప్పటికీ నాకు అమ్మ, నాన్న గుర్తొస్తే చాలు, రెక్కలు కట్టుకుని వెళ్ళి వాళ్ళదగ్గిర వాలిపోవాలనిపిస్తుంది. కానీ వీళ్ళేంటి? మనని కేరేచెయ్యరు. ఏదేనా అవ సరం వస్తే తప్ప మనం గుర్తే రాము. ఎందుకని వాళ్ళని హోల్డ్ చెయ్యలేకపోతున్నాం?" అంది తనే మళ్ళీ. కళ్ళలో నీళ్ళు నిలిచాయి తనకి.

"ఇప్పుడేమైంది?"లాలనగా అడిగాను.

"నీలమణిని మొన్నీమధ్య బజార్లో చూసాను. చాలా మారిపోయింది. అప్పటి దర్పం లేనే లేదు. అసలు వాడెందుకలా చేసాడో! తల్లీతండ్రీ సంపా దించి అన్నీ అమర్చుతున్నప్పుడు సుఖంగా తిని చదువుకోక?..." విద్యమాటల్లో సందిగ్ధం వుంది.

"నిజమే! వాడికి చేతినిండా డబ్బుంది. ఇద్దరు ఎగ్జిక్యూటివ్స్‌కి పుట్టాడు. బార్న్ ఎగ్జిక్యూటివ్. వాడో కటి చెయ్యాలనుకున్నాడు. వాళ్ళు వప్పుకోలేదు. ప్రిస్టేజి దెబ్బతినిపోయిందనుకున్నాడు."

"అంటే పేరెంట్సుగా పిల్లలకి మనం ఏం చెప్ప కూడదో"

"వాళ్ళమీద ఆ హోల్డ్ మనకి వుందా?"

కమ్చీదెబ్బ తిన్నట్టు విలవిల్లాడింది.

"మీ బామ్మగారిలా దేవుడి కడియాలు వేయి స్తేనూ, వుపవాసాలు చేస్తేనే ప్రేమ వున్నట్టా?"రోషంగా అడిగింది.

"నీకివన్నీ ఎలా తెలుసు?" ఆశ్చర్యంగా అడి గాను.

"మీ అమ్మగారు ఎప్పుడో చెప్పారు."

"మరి నన్నెందుకు అడిగేదానివి?"

"మీ అంతరంగం తెరవాలని."

చకితుడినయాను.

"చెప్పండి. నాకేం తోచటంలేదు. పిల్లల్ని మనం వెనక టివాళ్ళలా ఎందుకు హోల్డ్ చెయ్యలేకపోతున్నాం? వాళ్ళకోసం ఎన్నో కష్టాలుపడుతూ, ఎన్నో త్యాగాలు చేస్తూకూడా"అంది.

"అన్నీ అమరిన జీవితం సమాంతర రేఖ వెంబడి చేసే ప్రయాణం లాంటిది. గమ్యం ఎక్కడో వుంటుంది. కని పించదు. గమ్యం ఒక శిఖరం అయితే కళ్ళెదురుగానే వుండి ప్రతిక్షణం ప్రలోభపెడుతుంది. పిల్లలకి కొన్ని కష్టాలుండాలి. అప్పుడే వాళ్ళు అనుభవించే సుఖాలవి లువ తెలుస్తుంది. వాళ్ళకి కొన్ని బంధాలుండాలి. అవి వాళ్ళని పట్టి వుంచాలి. ఎగుడు- దిగుళ్ళ ప్రయాణంలో ఎదురుగా కనిపించే గమ్యం వాళ్ళలో వుత్సాహాన్ని నింపుతుంది"అన్నాను.

"కానీ వాళ్ళని మనం హోల్డ్ చెయ్యాలంటే?"

మళ్ళీ అదే ప్రశ్న. ఇంకా అర్థంకాలేదా, నీలమణిని చూసాక కూడా?... ఇండివిడ్యువల్ ప్రైడ్ కొంత తగ్గిం చుకుని ఎగ్జిక్యూటివ్‌గా కాక మనిషిగా మారాలి... అది నేను చెప్పలేదు. ఎవరికి వారు తెలుసుకోవలసిన విషయం. అదే ప్రతివాడికీ విజయ శిఖరం. ★